

Strah je votel

»Jaz se pa najbolj bojim zvečer stati pod zvezdami,« je rekel Črt. »Bojim se zato, ker se zvezde utrjejo. Kadar se pa zvezda utrje, takrat umre človek. Odkod to vem? To piše vendar v knjigi pravljic, ki mi jo je brala mama.« Strahopetni zajček, ki se je bal, če je list zašustel, je bil povod za ta razgovor v Avli občinske skupščine, kjer je tovarišica od Zveze kulturnih organizacij pripravila razstavo lutk. Na razstavo so prišli cibicani in malčki iz vrtec. Z velikim zanimanjem so si ogledali zajčke in mucke in nečimerne princeske, pa nagajive miške in Sovico Oka in malega sovčaka. Najbolj zanimiv se jim je zdel sneženi mož, ki ga ni marala nobena snežena možakinja, dokler mu ni dedek Mraz prinesel lep nov nos, svetle gumbe in klobuk. Tudi pri sneženih možeh velja rek »Obleka naredi človeka«. Tovarišica, ki je cibicane vodila po razstavi, je bila močno presenečena, ko je ugotovila, da so otroci, ki obiskujejo vrtec, nasploh zelo pogumni, v glavnem se ne bojijo ničesar in nikogar. Malo, ampak res zelo malo se bojijo volka, potem lisice, nekateri tudi medveda. Razen Črta je bil samo še eden, ki je straha tudi videl: »Videl sem ga v gozdu. Hitro sem splezal na drevo. Moj brat ga je ubil, ampak se me je vseeno s svojimi dolgimi belimi prsti dotaknil, potem sva z bratom tekla domov, on je pa lomastil za nama. Doma ga je brat še enkrat ubil in potem je bil že drugi mrtev.« »Strah je votel, okoli ga pa nič ni!« so rekli otroci kar v zboru. Tovarišice pa so jim obljubile, da bodo v vrtec povabile vse tiste otroke, ki znajo iz razstavljenih lutk izvesti lepe pripovedke: otroke iz OŠ Brezovica, da jim bodo zaigrali pravljico o Medvedku Pu-ju, pa otroke iz OŠ Škofljica, ki znajo toliko lepih zgodb o strahopetnih zajčkih, zanesljivo bodo povabili lutkarje iz OŠ Vič, ki so razstavili lutke o Razvajeni princesi in še in še. Vse bodo povabili. Tudi iz Bičevja in Horjula in Oskarja Kovačiča in Preserja in Polhov Gradca in Velikih Lašč in Rakitne. V vseh teh krajih živijo in delujejo otroci, ki so v Avli občinske skupščine razstavili nekatere svoje lutke. Za vse lutke na tej razstavi, žal, ni bilo prostora. Samo v lanskem letu jih je na srečanju nastopilo kar 162.

Preden so se otroci posloviili od razstavljenih lutk, so še zapeli. Tako je tovarišica pri Zvezi kulturnih organizacij slišala, da imajo poleg mladinskih, otroških in odraslih tudi nekatere prav imenitne cibicanske zборе.

JAŠ

Kulturni dan

Sredi oktobra smo imeli kulturni dan. Zjutraj smo se odpeljali v Želimlje. Sprejeli so nas učenci podružnične šole. Najprej smo šli v garderobo. Tu smo se preobuli v copate. Nato nam je kuharica prinesla malico. Ko smo pojedli, smo šli v učilnico. Začel se je program. Učenci iz Želimlja so nam zaigrali igrice, zapeli pesmice, ter zaplesali ples. Izvedli smo tudi, da je njihovo šolo dal zgraditi pisatelj Finžgar. Potem smo mi predstavili našo šolo. Letos je dobila ime po Levstikovi brigadi. Povedali smo tudi nekaj pesmic. Za konec smo vsi skupaj zapeli. Nato smo odšli na igrišče. Tu smo se igrali. Zelo mi je bilo všeč.

Nataša Kraljič
OŠ Škofljica 2. a razred

MAJA SE BODO SREČALI NA DOBROVI

Nogometni praznik v Železni Kapli

Morda so nogometašice in nogometaši NK Dobrova, OK ZSMS Ljubljana Moste-Polje in krajevnega združenja zveze slovenske mladine iz Železne Kaple preveč prezivali lepi nedeljski

Kapelski podžupan je počastil zmagovalno ekipo s pitjem vinjaka iz pokala

Čprav je moški nogomet tisti, ki privlači tisoče gledalcev na igrišča, pa so igralka iz Dobrove in iz Železne Kaple tudi pokazale, da znajo močno, odločno in točno brcniti žogo

Lutke v občinski stavbi

Zveza kulturnih organizacij naše občine je konec oktobra pripravila v avli občinske skupščine čudovito razstavo lutkovnih skupin iz naše občine. Ne le, da so lutke zares čudovite, dejstvo je tudi, da nam lutke prikazujejo dejavnost lutkovnih skupin, ki je izredno pestra in oplemeniten z velikim čutom za estetiko in dobro vzgojo naših najmlajših. Z velikim navdušenjem in zanimanjem so si razstavo ogledali naši najmlajši iz mestnih vrtcev.

N. Č.

Kulturno-zgodovinska ekskurzija v Polhov Gradec

V sredo 10. oktobra smo se odpeljali s kolesi v Polhov Gradec. Tja smo se odpeljali skozi Proško. Pot nas je naprej vodila do osnovne šole v Polhovem Gradcu. Počakali smo tovarišico Jožico Kavčič, ki nam je pripovedovala o znamenitostih Polhovega Gradca.

Polhov Gradec je staro rimsko naselje. Leži na višini 397 m nadmorske višine. Za cerkvijo se dviga hrib, stari grad, ki so mu včasih rekli Kalvarija. Na hribu je bil stari grad, ki se je porušil. Novega so zgradili drugod. V njem so kraljevali različni graščaki, najboljši je bil grof Blagaj, ki je odkril rože blagajane. Bil je edini grof, ki je bil kmečkega rodu. Poskusil je gojiti svilopreko, a mu to ni uspelo. Poskušal je dobiti rožno olje iz vrtnic, a tudi to mu ni šlo od rok. Zelo znameniti je Neptunov vodnjak iz 17. stoletja. Narediti ga je dal grof Blagaj. Nekaj posebnega je tudi lipa, ki raste zraven vodnjaka. Skozi Polhov Gradec teče reka Božna in Mala voda, ki se združita v Gradaščico. Polhov Gradec obdaja cela vrsta gričev in hribov. Zelo znana je gora Grmada. Visoka je 898 m, zraven sta gori Savinka in Podreber. Savinka je dobila ime po tem, ker so se tam spretale sive. V Sloveniji so se kmečki upori začeli leta 1515, v Polhovem Gradcu pa že leta 1514. Na gradu je spominska plošča v spomin na kmečke upore. Na gori Lovrence so odkrili rimsko obzidje.

Gotovo se sprašujete od kje ime Polhov Gradec? Nekoč je nek duhovnik prišel v srednji Polhov Gradec in konja privezal k drevesu, sam pa se je odpravil. Ko pa se je vrnil, je videl, da je vse obratno in rekel: »To pa je res Poljši gradec!«

Ko nam je vse to povedala, smo se odpravili do Jarnečeve hiše. Tam je ostalo nekaj učencev, ki so risali hišo. Ostali so šli naprej do Neptunovega vodnjaka. Tam so risali grb in stolp z uro. Potem smo se odpravili do lesnega podjetja Hoja. Razdeljeni v dve skupini smo si ogledali tovarno in žago.

Najprej smo si ogledali, kako delavci obžagajo hlodovino, da lahko gre skozi žago, ker ima določeno mero.

Neki delavec s posebnim vozilom poriva hlode v žago. Hlod prežaga na več desk. Ko pridejo deske iz žage, odstranijo krajnike. Po tekočem traku se odpeljejo do zidu, kjer jih drug tekoči trak odpelje v drug oddelek. Tam jih dokončno obdelajo. Sušijo se od pol do štirih let. V skladišču se deske sušijo pod streho, da jih než

ne zmoli. Ko so deske suhe jih z vilicami odpeljejo v drug oddelek. Tam jih našagajo na manjše kose in jih tudi nekaj zlepijo. Iverke delajo iz žaganja in koščkov desk. Naredijo tudi veliko furnirnih plošč za police. Vse te izdelke odpeljejo v ročni oddelek. Tam je manj hrupa. Sliši se le tolčenje klavir.

V lakirnici končne izdelke s posebnimi pištolami še pobarvajo. V pištolo nalijejo barvo in z veliko močjo zraka, ki je v kompresorju, pištola prišči barvo na omarice. Največkrat pobarvajo tja, včasih pa tudi zeleno ali rdečo. V lakirnici imajo zračne čistilne naprave, ker če jih ne bi imeli, bi morali pogostokrat hoditi ven na svež zrak. Včasih, ko še niso imeli čistilnih naprav, so morali hoditi ven vsake pol ure.

Končne izdelke zapakirajo, z vilicami jih odpeljejo v skladišče. S tovarnjaki jih potem razvozi v trgovine. Malo izdelkov gre za domači trg. Največ jih izvažajo na Bliznji vzhod, v Nemčijo, Afriko, Ameriko, Francijo, Italijo in še drugam.

Pot smo nadaljevali v Dvor, kjer smo si ogledali znamenito gotško cerkev. Cerkev na Dvoru je iz časa gotike.

Z gradnjo te cerkve so pričeli 1526 leta, končali pa so jo leta 1577. Posebnosti te cerkve so raven strop, viseči kip in stebri. Ta cerkev je bila za gospodo, zato ji še zdaj pravimo grofovska ali cesarska cerkev. Dve sliki pri glavnem oltarju je naslikal slikar Mezeinger. Kipci iz lesa so delo kiparjev iz družine Eaciji iz Polhovega Gradca. Na oltarju so iz kamena oblikovane škofova palica, papeževa palica in drevo. Ko prideš skozi glavna vrata, peljejo stopnice navzdol, kar je za gotško cerkev nenavadno. V škropilni kamen, ki so ga izdelali domačini in je iz črne marmora, je vklesana letnica, ko so to velikansko cerkev pričeli graditi. V zvonik vodijo številne stopnice, ki pripeljejo prav do velikega bronastega zvona, na katerem je prav tako vklesana letnica.

Ta cerkev je ena najstarejših gotških cerkva v Jugoslaviji. Stara je okoli 500 let, zato jo bo treba kmalu obnoviti, da ne bo razpadla, ker je to največja dragocnost v Sloveniji.

Po ogledu in kratkem postanku smo se odpeljali nazaj v Horjul.

Prispevek sestavili:

učenci 5. razreda celodnevne osnovne šole 1. bataljona
Dolomitskega odreda Horjul

Obvestilo za zimovanje otrok

Zveza prijateljev mladine Ljubljana Vič-Rudnik bo za otroke 1. razredov osnovne šole v občini Vič-Rudnik organizirala enotedensko zimovanje v času šolskih počitnic. Zimovanje se bo odvijalo v Domu Borcev in mladine v Zapotoku. Za otroke bodo skrbele vzgojiteljice, pri smučarskih veščinah pa jim bo pomagal smučarski voditelj iz SK Krim. V bazi bo teren opremljen tudi z vlečnico, ter spoligonom, kateri je primeren tej starostni skupini otrok – smučarjem začetnikom.

Cena 7 dnevnega bivanja je 4.000,00 din v to ceno pa je vključeno penzijo z pet obroki dnevno, prevoz, vzgojni kader in vlečnica.

Za otroke, ki nimajo lastne smučarske opreme (pančarje in smuči) bo poskrbela naša zveza.

V domu je prostora za 40 otrok, zato pohitite prijavo pri Zvezi prijateljev mladine Ljubljana Vič-Rudnik, Trg MDB 14, od 14. decembra 1984. Vse informacije lahko dobite tudi po telefonu 213-988.

Izlet v TMS v Bistri

V soboto, 20. 10. smo se družina Podlesna vetrnica iz odreda Blagajev volčin odpravila na naravoslovni izlet v Tehnični muzej Slovenije v Bistri. Zbor smo imeli pred šolo in nato odšli do avtobusne postaje, od tam pa z avtobusom do Vrhnike, od koder smo šli peš do Bistre. Pot nam je kar hitro minila, saj smo med potjo opazovali ljudi pri jesenskih opravilih. Po slabi uri hoda smo prišli v Tehnični muzej Slovenije v Bistri. Najprej smo si ogledali razvoj žage od čisto preprostih žag do bolj popolnejših-današnjih, oziroma prvi zametki današnjih motorov. Za nas je bil predvsem zanimiv ogled živali, kjer smo ostali tudi največ časa. Svojim članom smo vodniki razložili, katera žival je in vse njene lastnosti, pa tudi njene sovražnike, če pa česa nismo vedeli, smo si prebrali na plakatih ob vitrinah, kjer so živali. Zatem smo si ogledali kovačijo in nazadnje še stare avtomobile, motorje in kolesa. Nekatera ta prevozna sredstva so še v voznem stanju. Nato smo šli do majhnega jezera, ki je za muzejem, kjer smo si ogledali race (žive). Po ogledu smo se pokrepčali in zopet pot pod noge do Vrhnike.

Mislimo, da je izlet uspel in tudi pripomoček k razširjanju našega znanja o življenju živali v naravi.

Taborniki Z - D - R - A - V - O

Pozar Jelka
Odred Blagajev volčin

Bojanovi plavalni uspehi v maratonu

Bojan Jean je študent drugega letnika fizike iz Ljubljane. Pa nisva poklepetala zaradi študija, čeprav bi bilo tudi to zanimivo, temveč zaradi nenavadnega športa, ki ima pri nas le zelo malo privržencev, natančneje – v Sloveniji samo dva. Gre za plavanje na dolge razdalje. Poleg Bojana tako plavanje veseli tudi Celjana Jožeta Tanka.

Že daljnega leta 1975, ko je bilo Bojanu Jeanu enajst let in je hodil v peti razred na bičevsko osnovno šolo, se je naučil plavati. Ko je bilo na kolegiji istega leta balkansko prvenstvo, ga je plavanje tako prevzelo, da se je vključil v Plavalni klub Ljubljana in začel redno vaditi pri trenerju Dušanu Kitu. Vrstile so se tekme, najprej na Koleziji, na Šternu, počasi se je odločil za svoj slog – kravlj. Že tedaj pa so mu ustrezale daljše discipline, 400 do 1500 metrov kravlj. Nikoli ni bil med najboljšimi, vendar tudi njegov največji uspeh – 6. mesto na državnem mladinskem prvenstvu v Štipu ni karsibodi, pa tudi 8. mesto na državnem prvenstvu v Splitu na 1500 metrov kravlj ni kar tako. Zadnjič je za PK Ljubljana nastopil na zimskem prvenstvu leta 1982.

Vendar se je že septembra leta 1982 prvič pomeril na maratonski tekmi, tedaj je namreč na naslov PK Ljubljana prišlo vabilo na tekmovalje na Hvaru. Proga po zalivu pri Starém gradu je dolga 15,7 kilometra. Dosegel je imenitno uvrstitev – 2. mesto. Najhitrejši je bil plavalec iz Egipta. Ta uspeh ga je tako spodbudil, da je še isto leto plaval po Sueškem kanalu na 29,8 kilometra dolgi razdalji in se uvrstil na 5. mesto med amaterji in na 10. med profesionalci.

Tako plavanje zahteva tudi odlično telesno in duševno pripravljenost. Zato Bojan trenira v tivol-skem bazenu, kjer je sicer velika gneča, saj tam vadijo plavalci vseh treh plavalnih klubov, tja pa prihajajo na ure telesne vzgoje tudi mnogi študenti. Le težko najde čas za trening, tako, da je le ta usklajen z njegovim prostim časom. Že naslednje leto se je udeležil maratona na beneškem Lidu, kjer se je uvrstil na 2. mesto, na tradicionalnem hvarskem maratonu pa je bila uvrstitev slabša, ker je bilo vreme slabo in hladno, vsaj tako pravi Bojan. Lani se je udeležil kar štirih tekem 16 kilometrov dolgega maratona v Neaplju (5. mesto), beneškega (14 km, 5. mesto), maratona na Savi, ki je od vasi Jarka do Šabca v dolžini 18 kilometrov. Tam je Bojan lani dosegel svoj največji maratonski uspeh, saj je zmagal. Vesel zmage se je udeležil še hvarskega maratona in tam dosegel 6. mesto. Letos ni ponovil lanskih uspehov, vendar so uvrstitve dobre – Benetke (9. mesto), Šabac (4. mesto) in Hvar 5. mesto.

BOJAN JEAN – kako preplaval 15 ali 20 kilometrov kar najhitreje? (Foto D. H.)

ljši, plavalci plavajo več kot sedem ur. Na Hvaru, kjer je dolžina natančno 15.760 metrov, pa je Bojan dosegel najboljši čas tri ure, 48 minut in dve sekundi.

Jean Bojan je še vedno član PK Ljubljana in prav klub mu pomaga pri njegovi dejavnosti in povrne stroške za pot, poleg tega pa lahko nemoteno vadi na Koleziji ali v Tivoliju, ko so tam klubski plavalci. Gostitelji, ki organizirajo tekmovalje na pa srečo povrne stroške bivanja v kraju tekmovalja.

Sicer na teh tekmovaljih ponavadi nastopi 30 do 40 tekmovalcev. Plavanje na dolge razdalje se je v tujini že zelo uveljavilo, saj imajo ti plavalci svoje zveze v Veliki Britaniji, Italiji, pa tudi v Egiptu in še posebej v ZDA. kjer je zelo razširjeno plavanje po jezerih. Zanimivo je, da se s tem plavanjem ukvarjajo plavalci zelo različnih starosti, od 16 do 40 let. Se bolj pa preseneča to, da na maratonih z moškimi nastopajo skupaj tudi ženske in kot pravi Bojan, sploh niso od muh.

DANILO HINIČ